

17 Ιανουαρίου, 1991

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δότης]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ  
ΑΛΛΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 430/89).

5 *Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου — Κ.Δ.Π. 166/66 — Κανονισμός 16 — Άρθρο 2 — Οι οριζόμενες προσαυξήσεις είναι άσχετες προς οποιασδήποτε άλλες προσαυξήσεις που δυνατόν να συμφωνηθούν και να δοθούν στους υπαλλήλους του Ρ.Ι.Κ. κατόπιν συνομολόγησης συλλογικής σύμβασης.*

10 *Προσφυγή βάσει του άρθρου 146 του Συντάγματος — Δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Ζητήματα που αφορούν στην ερημνεία και εφαρμογή προνομίων συλλογικής σύμβασης δεν εμπίπτουν εντός της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Η συλλογική σύμβαση δεν εμπίπτει στα πλαίσια του δημοσίου δικαίου αλλά του ιδιωτικού.*

15 *Με την παρούσα προσφυγή οι αιτητές ζήτησαν την ακύρωση της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα των αιτητών για παραχώρηση σε αυτούς των ωφελημάτων υπό μορφή ειδικών προσαυξήσεων και/ή φιλοδωρήματος αναδρομικά από 1.1.81, τα οποία είχαν παραχωρηθεί σε άλλους υπαλλήλους του Ρ.Ι.Κ. Επίσης οι αιτητές ζήτησαν την ακύρωση της παράλειψης και άρνησης των καθ' ων η αίτηση να παραχωρήσουν σε αυτούς τα πιο πάνω ωφελήματα.*

20 *Οι εννέα λόγοι ακύρωσης που προέβλεπαν οι αιτητές εκτίθενται αναλυτικά στο κείμενο της απόφασης. Εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση προβλήθηκαν δύο προδικαστικές ενστάσεις αφενός περί αποδοχής από τους αιτητές της επίδικης απόφασης που τους στερεί από το έννομο συμφέρον προσβολής της και αφετέρου περί ελ-*

λείψεως δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου για εκδίκαση της προσφυγής. Ειδικότερα, αναφορικά με τη δεύτερη προδικαστική ένσταση, οι καθ' ων η αίτηση, επικαλούμενοι και πρόσφατη νομολογία, ισχυρίστηκαν ότι η υπό κρίση υπόθεση αφορούσε ουσιαστικά προσπάθεια εφαρμογής συλλογικής σύμβασης η οποία δεν ενέπιπτε στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου και της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου και ότι η επίδικη απόφαση δεν ήταν εκτελεστή διοικητική πράξη. Οι αιτητές, αντικρούοντας την ένσταση, υποστήριξαν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επηγάγε από τον ίδιο το Νόμο και τους Κανονισμούς περι Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου και ότι επρόκειτο για απόφαση Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου κατά το άρθρο 122 του Συντάγματος. Αιτιολογώντας τη θέση αυτή ανέφεραν ότι το Ρ.Ι.Κ. είχε εξουσία σύμφωνα με τα άρθρα 10 και 12 του Κεφ. 300Α και τον Κανονισμό 16 της Κ.Δ.Π. 166/66 να παραχωρεί προσαυξήσεις στους υπαλλήλους και η εξουσία αυτή υπόκειται σε αναθεωρητικό έλεγχο. Επομένως, εφόσον τέτοια εξουσία παρέχεται από το Νόμο και τους Κανονισμούς δεν τίθεται θέμα νέας έγκρισης του Υπουργικού συμβουλίου ή έκδοσης νέων Κανονισμών. Ακόμη υποστήριξαν ότι η νομολογιακή αρχή ότι μια συλλογική σύμβαση δεν δημιουργεί έννομα αποτελέσματα στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου εκτός αν οι πρόνοιές της ενσωματωθούν σε Κανονισμούς της αρμόδιας αρχής, επεκτάθηκε, επίσης νομολογιακά, και συμπεριέλαβε και την περίπτωση όπου το περιεχόμενο μιας συλλογικής σύμβασης μετατρέπεται σε πρακτική της εν λόγω διοικητικής αρχής και είναι σύμφωνη με το νόμο και τις αρχές της χρηστής διοίκησης, περίπτωση που συντρέχει στην υπό κρίση υπόθεση.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Η έννοια της προσαύξησης, όπως δίδεται στο σχετικό ορισμό της Κ.Δ.Π. 166/66, είναι άσχετη προς οποιοδήποτε προσαυξήσεις οι οποίες δυνατόν να συμφωνηθούν και να δοθούν κατόπιν συνολογικής συλλογικής σύμβασης. Από τα στοιχεία ενώπιον του Δικαστηρίου όμως συνάγεται ακριβώς ότι οι αιτητές αποπειράθηκαν με την προσφυγή τους να εξασφαλίσουν την εφαρμογή συλλογικής σύμβασης, αφού και η προηγούμενη διεκδίκηση των επίδικων αιτημάτων τους είναι πρόδηλο ότι έγινε υπό τη συντεχνιακή τους μορφή.

2. Ο ισχυρισμός των αιτητών ότι η συλλογική σύμβαση ενσωματώθηκε στην πρακτική του Ρ.Ι.Κ. δεν ευσταθεί διότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε διακοπή της παροχής των προσαυξήσεων ενώ στην περίπτωση της πρακτικής θα έπρεπε να δίνονται με κάποια συνέπεια και διάρκεια στους υπαλλήλους.

3. Η υπό εξέταση υπόθεση αφορά ζήτημα το οποίο δεν εμπίπτει εντός της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στα πλαίσια του άρθρου 146 του Συντάγματος, γιατί αφορά στην ερμηνεία και εφαρμογή των προνοιών συλλογικής σύμβασης η οποία, σύμφωνα

και με τις νομολογιακά καθιερωμένες αρχές, δεν εμπίπτει στα πλαίσια του δημοσίου δικαίου αλλά του ιδιωτικού. Η προδικαστική ένσταση γίνεται δεκτή και για το λόγο αυτό δεν εξετάζεται οτιοσδήποτε άλλος λόγος ακύρωσης.

5

*Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.*

*Αναφερόμενες υποθέσεις:*

*Papadopoulos v. C.B.C. (1987) 3 C.L.R. 1685.*

*Μεταξάς ν. Ρ.Ι.Κ. (Προσφυγή αρ. 451/87, ημερ. 30.4.90).*

*Droushiotis v. C.B.C. (1984) 3 C.L.R. 546.*

10

*De Parthogh v. C.B.C. (1984) 3 C.L.R. 635.*

*Kontemeniotis v. C.B.C. (1982) 3 C.L.R. 1027.*

*Paphitis & others v. Republic (1983) 3 C.L.R. 255.*

*Mavrommatis & Others v. The Land Consolidation Authority, etc. (1984) 3 C.L.R. 1006.*

15

*Evangelou & Others v. C.B.C. (1985) 3 C.L.R. 1410.*

*Damianos & another v. C.B.C. (1987) 3 C.L.R. 848.*

### Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απέρριψαν το αίτημα των αιτητών για παραχώρηση σ' αυτούς των ωφελημάτων υπό μορφή ειδικών προσαυξήσεων και/ή φιλοδωρήματος αναδρομικά από 1.1.81 τα οποία είχαν παραχωρηθεί σε άλλους υπαλλήλους.

20

*Α. Κωνσταντίνου, για τους αιτητές.*

25

*Π. Πολυβίου, για τους καθ' ων η αίτηση.*

*Cur. adv. vult.*

Ο Δικαστής κ. Παπαδόπουλος ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

30

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ: Οι αιτητές με την παρούσα προσφυγή ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση

των καθ' ων η αίτηση, που κοινοποιήθηκε στον καθένα τους με επιστολή ημερομηνίας 8/4/89 και με την οποία οι καθ' ων η αίτηση απέρριψαν το αίτημα των αιτητών για παραχώρηση σ' αυτούς των ωφελημάτων υπό μορφή ειδικών προσαυξήσεων και/ή φιλοδωρήματος αναδρομικά από 1/1/81, τα οποία είχαν παραχωρήσει σε άλλους υπαλλήλους του Ιδρύματος, είναι άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος. Επίσης οι αιτητές ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου πως η παράλειψη και άρνηση των καθ' ων η αίτηση να παραχωρήσουν σ' αυτούς τα πιο πάνω ωφελήματα, είναι άκυρη, παράνομη και πως ό,τι παραλείφθηκε θα πρέπει να διενεργηθεί.

Η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχεται σε επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου, ημερομηνίας 8/4/89, που ήταν πανομοιότυπη για όλους τους αιτητές, με το ακόλουθο περιεχόμενο:

"Επιθυμώ να σας πληροφορήσω ότι το Συμβούλιο του Ιδρύματος κατά τη συνεδρία του στις 5 Απριλίου, 1989, μελέτησε εκ νέου το αίτημα για παραχώρηση και στην περίπτωση σας των ωφελημάτων που πηγάζουν από τη συμφωνία μεταξύ Ιδρύματος και ΕΥΡΙΚ/ΣΥΤΥΡΙΚ ημερ. 30/1/88 σε ό,τι αφορά το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων. Το Συμβούλιο, αφού μελέτησε όλα τα σχετικά έγγραφα κατέληξε στα πιο κάτω συμπεράσματα:-

(α) η συμφωνία με τις Συντεχνίες ημερ. 30/1/88 αφορούσε μόνο τα μέλη των Συντεχνιών ΕΥΡΙΚ/ΣΥΤΥΡΙΚ και όχι το Διευθυντικό προσωπικό, δηλ. τους Διευθυντές και Τμηματάρχες, σε ό,τι αφορά τις ειδικές προσαυξήσεις.

(β) οι Διευθυντές και Τμηματάρχες αποδέχτηκαν διορισμό ο οποίος τους εξαιρεί από το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων,

(γ) εν πάση περιπτώσει και ανεξάρτητα από τα πιο πάνω, το Συμβούλιο έκρινε ότι δεν συνέτρεχε οποιουσ-

δύο λόγους για παραχώρηση σ' αυτούς οποιοδήποτε πρόσθετο ωφελήματος υπό μορφή ειδικών προσαυξήσεων ή/και φιλοδώρηματος.

5 Με βάση τα πιο πάνω το Συμβούλιο αποφάσισε να απορρίψει το εν λόγω αίτημα."

10 Τα γεγονότα της υπόθεσης έχουν ως εξής: Όλοι οι αιτητές κατέχουν μόνιμες Διευθυντικές θέσεις ή θέσεις Τμηματάρχων στο Ρ.Ι.Κ.. Κατά ή περί το 1988 οι καθ'ων η αίτηση, που ήταν το νεοσύστατο Διοικητικό Συμβούλιο, αποφάσισαν να καταβάλουν αναδρομικά από 1/1/81 ωφελήματα ειδικών προσαυξήσεων και/ή φιλοδώρημα στα υπόλοιπα μέλη του προσωπικού του Ρ.Ι.Κ., χωρίς να γίνεται μνεία στους αιτητές. Η κατάργηση των ειδικών προσαυξήσεων έγινε μετά την αναδιάρθρωση/αναδιοργάνωση του Ρ.Ι.Κ., μετά το 1982. Με τη Συμφωνία-Συλλογική Σύμβαση ημερομηνίας 30/1/88 (Τεκμήριο Δ στην αίτηση), που συνομολογήθηκε μεταξύ του Ρ.Ι.Κ. και των Συντεχνικών ΕΥΡΙΚ και ΣΥΤΥΡΙΚ, αποφασίστηκε η καταβολή των πιο πάνω αναφερομένων προσαυξήσεων αναδρομικά από 1/1/81 στους υπαλλήλους εκείνους που θα έπαιρναν τέτοιες προσαυξήσεις μέχρι την 31/12/88, και με βάση τα όσα ίσχυαν πριν την κατάργηση των προσαυξήσεων. Το κείμενο της πιο πάνω Συμφωνίας, και ειδικότερα η παράγραφος 2 αυτής, έχει ως ακολούθως:

25 "2. Ειδικές προσαυξήσεις (α) Να παραχωρηθεί μία προσαύξηση αναδρομικά από 1/1/1981 σ' αυτούς που θα έπαιρναν τέτοια προσαύξηση μέχρι 31/12/88 με βάση τα όσα ίσχυαν πριν την κατάργηση των προσαυξήσεων. Αυτοί που θα πάρουν την προσαύξηση αυτή θα την διατηρήσουν πάνω σε προσωπική βάση σε περίπτωση που ο αξιολογητής καθορίσει γι' αυτούς χαμηλότερη κλίμακα.

Η προσαύξηση αυτή ισχύει σε μία μόνο κλίμακα του κάθε υπαλλήλου από το 1981 και ύστερα.

35 (β) Οι δικαιούμενοι και αμειβόμενοι μέχρι και την

κλίμακα Α5 θα πάρουν αναδρομικά (εκτός από την προσαύξηση που αναφέρεται στην παράγραφο 2(α) και ετήσιο φιλοδώρημα ίσο προς μία προσαύξηση. (Βασικός μισθός συν τιμαριθμικό επίδομα).

Η καταβολή του φιλοδώρηματος τερματίζεται την 31/12/1988. Το φιλοδώρημα αυτό ισχύει σε μιά μόνο κλίμακα του κάθε υπαλλήλου. 5

(γ) Οι υπόλοιποι δικαιούχοι υπάλληλοι οι οποίοι όμως, σύμφωνα με την παράγραφο 2(α), δεν πληρούν τους όρους με βάση τους οποίους παραχωρούντο οι προσαυξήσεις πριν από την κατάργησή τους, θα πάρουν εφ' άπαξ φιλοδώρημα ίσο προς μία προσαύξηση (βασικός μισθός συν τιμαριθμικό επίδομα). 10

(δ) Με την εφαρμογή της αξιολογήσεως το θέμα των ειδικών προσαυξήσεων λήγει οριστικά." 15

Κατά την περίοδο αυτή οι καθ' ων η αίτηση αποφάσισαν, δυνάμει της πιο πάνω Συμφωνίας, να καταβάλουν αναδρομικά από 1/1/81, ωφελήματα ειδικών προσαυξήσεων και/ή φιλοδώρημα στα υπόλοιπα μέλη του προσωπικού του Ρ.Ι.Κ., αποκλείοντας τους αιτητές. 20

Οι αιτητές, οι οποίοι είχαν οργανωθεί σε ξεχωριστή Συντεχνία με την επωνυμία "Συντεχνία Διευθυντικού Προσωπικού Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου" (ΣΥΔΠΡΟ) Ρ.Ι.Κ. (βλ. Appendix 1 στην ένσταση), διαμαρτυρήθηκαν έντονα δια μέσου της Συντεχνίας τους για τη δυσμενή διάκριση σε βάρος τους και ζήτησαν από τους καθ' ων η αίτηση τόσο γραπτά όσο και προφορικά, όπως τα σχετικά ωφελήματα της Συλλογικής Σύμβασης επεκταθούν και σ' αυτούς. (Βλ. επιστολή Γραμματέα ΣΥΔΠΡΟ, ημερομηνίας 13/1/89, με επισυνημμένο σημείωμα προς το Διευθυντή Διοικήσεως και Οικονομικών του Ρ.Ι.Κ., επιστολή ΣΥΔΠΡΟ, ημερομηνίας 8/2/89 με επισυνημμένη γνωμοδότηση του νομικού συμβούλου της Συντεχνίας προς το Διοικητικό Συμβούλιο του Ρ.Ι.Κ., καθώς και επιστολή της ΣΥΔΠΡΟ προς το Γενικό Διευθυντή του Ρ.Ι.Κ., ημερομηνίας 35

νίας 29/3/89, με την οποία απερρίπτετο πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου για επίλυση της διαφοράς με παραπομπή του θέματος σε δεσμευτική διαιτησία - (Appendices 3 - 3(a), 4 - 4(a) και 5 στην ένσταση).

- 5 Όπως φαίνεται και από τα πρακτικά της Συνεδρίας του Συμβουλίου του Ιδρύματος που συγκροτήθηκε στις 5/4/89 (Appendix 6 στην ένσταση), οι καθ' ων η αίτηση μελέτησαν εκ νέου το αίτημα των αιτητών και υπό το φως της γνωμάτευσης του νομικού τους συμβούλου, αποφάσι-
- 10 σαν την απόρριψη του αιτήματος. Απόσπασμα από τα σχετικά πρακτικά παραθέτω πιο κάτω:

" 91. Ειδικές Προσαυξήσεις

- 15 Το Συμβούλιο μελέτησε εκ νέου το αίτημα των Λειτουργών κ.κ. Γ. Ποταμίτη, Χαρ. Παπαδόπουλου, Κ. Αναστασιάδη, Ο. Αγγελίδη, Κ. Σάββα, Ανδρ. Κυριάκου, Γ. Ιακωβίδη, Μιχ. Ρουβήμ, Π. Ιωαννίδη, Τ. Θωμά, Ρ. Λοιζίδη, Ανδρ. Μιχαηλίδη, Γ. Λανίτη, Χρ. Χατζηϊ-
- 20 ωάννου, οι οποίοι στο μεταξύ έχουν οργανωθεί σε Συντεχνία υπό το όνομα ' Συντεχνία Διευθυντικού Προσωπικού' (ΣΥΔΠΠΟ).

Το αίτημα των πιο πάνω είναι να παραχωρηθούν σ' αυτούς τα ωφελήματα που πηγάζουν από τη συμφωνία μεταξύ Ιδρύματος και ΕΥΡΙΚ/ΣΥΤΥΡΙΚ ημερ. 30/1/88 σε ό,τι αφορά το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων.

- 25 Το Συμβούλιο μελέτησε όλα τα σχετικά έγγραφα περιλαμβανομένων της Διαιτητικής απόφασης ημερ. 21.7.87, γνωμάτευσης του Νομικού Συμβούλου ημερ. 4.8.88, των διοριστηρίων εγγράφων των ενδιαφερομένων καθώς και των υπομνημάτων που κατά καιρούς
- 30 υπέβαλαν οι ενδιαφερόμενοι στο Ίδρυμα.

Το Συμβούλιο συμφώνησε με τη γνωμάτευση του Νομικού Συμβούλου ημερ. 4.8.88 και επίσης επεσήμανε τα πιο κάτω:-

(α) η συμφωνία με τις Συντεχνίες ημερ. 30.1.88 αφορούσε μόνο τα μέλη των Συντεχνιών ΕΥΡΙΚ/ΣΥΤΥΡΙΚ και όχι το Διευθυντικό προσωπικό δηλαδή τους Διευθυντές και Τμηματάρχες,

(β) οι ενδιαφερόμενοι απεδέχθησαν διορισμό ο οποίος εξαιρεί το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων,

5

(γ) εν πάση περιπτώσει, έχοντας υπόψη το ύψος της μισθοδοσίας του Διευθυντικού προσωπικού καθώς και όλα τα συναφή δεδομένα, αποφάσισε ότι δεν συνέτρεχε οποιοσδήποτε λόγος για παραχώρηση σ' αυτούς οποιοδήποτε πρόσθετου ωφελήματος υπό μορφή ειδικών προσαυξήσεων ή/και φιλοδωρήματος.

10

Με βάση τα πιο πάνω, το Συμβούλιο με ψήφους 6 υπέρ, ενός εναντίον (του κ. Χριστ. Γεωργίου) και μια αποχή (του Προέδρου), αποφάσισε να απορρίψει το εν λόγω αίτημα."

15

Η πιο πάνω απόφαση κοινοποιήθηκε στους αιτητές με επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Ρ.Ι.Κ., ημερομηνίας 8/4/89, που παράθεσα πιο πάνω, και η οποία προσβάλλεται με την παρούσα προσφυγή.

20

Οι νομικοί λόγοι τους οποίους πρόβαλε ο δικηγόρος των αιτητών και ανέπτυξε στην γραπτή του αγόρευση, συνοψίζονται στα εξής:

(1) Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προϊόν πλάνης και οι καθ' ων η αίτηση πεπλανημένα και εσφαλμένα ερμήνευσαν ότι η παραχώρηση των ειδικών προσαυξήσεων αφορούσε μόνο τα μέλη των Συντεχνιών ΕΥΡΙΚ και ΣΥΤΥΡΙΚ και όχι τους αιτητές, για το λόγο ότι πριν την κατάργηση των ειδικών προσαυξήσεων μετά το 1982, όλο το προσωπικό του Ρ.Ι.Κ., συμπεριλαμβανομένων των αιτητών, έπαιρναν τέτοια προσαύξηση.

25

30



(2) Οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν κάτω από την πεπλανημένη εντύπωση ότι δεν είχαν το δικαίωμα ή την εξουσία να ικανοποιήσουν το αίτημα των αιτητών με την αιτιολογία ότι το παραχωρηθέν ωφέλημα των ειδικών προσαυξήσεων και το φιλοδώρημα, αφορούσε μόνο τα μέλη των Συντεχνιών ΕΥΡΙΚ και ΣΥΤΥΡΙΚ, γιατί αρκετοί από τους αιτητές υπήρξαν μέλη των Συντεχνιών αυτών κατά τον ουσιώδη χρόνο.

(3) Οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν με καταφανή πλάνη περί τα πράγματα και καθ' υπέρβαση εξουσίας για το λόγο ότι παραχώρησαν ειδικές προσαυξήσεις και φιλοδώρημα σε μη μέλη των Συντεχνιών ΕΥΡΙΚ και ΣΥΤΥΡΙΚ, ενώ ταυτόχρονα αρνήθηκαν την παραχώρηση αυτή στους αιτητές με την αιτιολογία πως δεν ήταν μέλη των Συντεχνιών αυτών.

(4) Οι καθ' ων η αίτηση παρέλειψαν να διεξαγάγουν τη δέουσα έρευνα ώστε να πληροφορηθούν πως ήταν πάγια πρακτική του Ιδρύματος να δίδονται πάντοτε τα ωφέληματα σε όλα τα μέλη του προσωπικού, διευθυντικού και μη, και ανεξάρτητα από τη Συντεχνία στην οποία ανήκαν.

(5) Οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν κάτω από την πεπλανημένη αντίληψη ότι δεν είχαν εξουσία να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των αιτητών με την αιτιολογία ότι οι αιτητές αποδέχτηκαν διορισμό σε διευθυντικές θέσεις, ο οποίος τους εξαιρούσε από το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων, εγκαταλείποντας με τον τρόπο αυτό το δικαίωμά τους με την προσφορά του διορισμού τους, και παραγνώρισαν το γεγονός ότι υπήρχαν και αιτητές που δε δέχτηκαν τον πιο πάνω όρο και επιφύλαξαν το δικαίωμά τους να διεκδικήσουν τις ειδικές προσαυξήσεις όπως το υπόλοιπο προσωπικό του Ρ.Ι.Κ..

(6) Οι καθ' ων η αίτηση κατέληξαν στην επίδικη απόφαση λαμβάνοντας υπόψη λανθασμένα στοιχεία και παρέλειψαν να ερευνήσουν ουσιώδη στοιχεία όπως για παράδειγμα, ότι εκείνο που είχε σημασία δεν ήταν αν κάποιος υπάλληλος δέχτηκε κατάργηση των ειδικών προσαυξήσε-

ων, αλλά αν την 1/1/81 edικαιοúτο τέτοιας προσαύξεσης. Ο δικηγόρος των αιτητών ισχυρίστηκε πως οι αιτητές edικαιοúντο τέτοιας προσαύξεσης γιατί, (α) την 1/1/81 ήταν μέλη των Συντεχνιών (Επισυνάψεις 11-17 στη γραπτή αγόρευση των αιτητών) και (β) την 1/1/81 edικαιοúντο των προσαυξήσεων κατά πάγια πρακτική του Ιδρύματος. 5

(7) Οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν κατά τρόπο που να συνιστά δυσμενή διάκριση σε βάρος των αιτητών, παραβίαση της αρχής της ισότητας και ίσης μεταχείρισης και καταπάτηση κεκτημένων δικαιωμάτων των αιτητών, για το λόγο ότι, α) ενώ παραχώρησαν τέτοια ωφελήματα στα υπόλοιπα μέλη του προσωπικού, αρνήθηκαν να τα παραχωρήσουν στους αιτητές, β) ενώ παραχώρησαν τέτοια ωφελήματα σε μη μέλη της ΕΥΡΙΚ και ΣΥΤΥΡΙΚ, αρνήθηκαν να τα παραχωρήσουν στους αιτητές με την αιτιολογία πως δεν ήταν μέλη των πιο πάνω Συντεχνιών και γ) ενώ παραχώρησαν τέτοια ωφελήματα σε μέλη των Συντεχνιών ΕΥΡΙΚ και ΣΥΤΥΡΙΚ που αποδέχτηκαν διορισμό που τους εξαιρούσε από το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων, δεν τα παραχώρησαν σε αιτητές που δεν αποδέχτηκαν εξαίρεση από τις ειδικές προσαυξήσεις. 10 15 20

(8) Οι καθ' ων η αίτηση έλαβαν την προσβαλλόμενη απόφαση κατά δέσμια και όχι διακριτική εξουσία, επηρεαζόμενοι από τη γνώμάτευσή του Νομικού Συμβούλου του Ρ.Ι.Κ. ημερομηνίας 4/8/88 (βλ. Φάκελο Δ.Δ.Ο. 18/87(Β) ερυθρό 118), απόσπασμα της οποίας παραθέτω πιο κάτω: 25

"(2) Όπως αντιλαμβανόμαστε το θέμα, πριν από τον Δεκέμβριο του 1982 - και με βάση την προκαταρκτική Συμφωνία του Σεπτεμβρίου του 1982 - όλοι οι υπάλληλοι edικαιοúντο σε ειδικές προσαυξήσεις εκτός από (α) το διευθυντικό προσωπικό, (β) τους νεοδιοριζόμενους υπαλλήλους, και (γ) ορισμένες κατηγορίες υπαλλήλων που αναφέρονται στην προκαταρκτική Συμφωνία του Σεπτεμβρίου 1982 (και στην επιστολή σας ημερομηνίας 29 Ιουλίου 1988). 30 35

(3) Η άποψή μας είναι ότι όσοι αναφέρονται στην

5 πιο πάνω παράγραφο δεν είναι μεταξύ εκείνων στους οποίους παραχωρούνται και/ή πρέπει να παραχωρηθούν η ειδική προσαύξηση και το φιλοδώρημα της Συμφωνίας ημερομηνίας 30/1/1988 διότι οι πιο πάνω υπάλληλοι δεν μπορεί να θεωρηθούν 'δικαιούχοι' σύμφωνα με την ορολογία της Συμφωνίας αυτής (και τούτο διότι οι υπάλληλοι αυτοί δεν εδικαιούντο σε ειδικές προσαυξήσεις πριν από την ουσιαστική τους κατάργηση τον Δεκέμβριο του 1982)."

10 Επίσης δεν επηρεάστηκαν ουσιαστικά, σύμφωνα με το δικηγόρο των αιτητών, από τη διαιτητική απόφαση ημερομηνίας 21/7/87 (βλ. Φάκελο Δ.Δ.Ο. 18/87(B) ερυθρό 34), η οποία ουσιαστικά ήταν άσχετη με την υπό κρίση υπόθεση.

15 (9) Η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει από ανυπαρξία νομικής, επαρκούς ή οποιασδήποτε αιτιολογίας και η αιτιολογία που δόθηκε είναι χωρίς νομική αξία και προσκρούει στα πραγματικά περιστατικά.

20 Οι δικηγόροι των καθ' ων η αίτηση στην ένσταση και στη γραπτή τους αγόρευση, προβάλουν τις ακόλουθες προδικαστικές ενστάσεις:

25 1) Οι αιτητές στερούνται έννομου συμφέροντος για καταχώριση της παρούσας προσφυγής για το λόγο ότι βάσει γενικά παραδεχτής αρχής του διοικητικού δικαίου, αποδοχή εκ μέρους του διοικούμενου απόφασης ή πράξης του διοικητικού οργάνου, αποστερεί από αυτόν το έννομο συμφέρον του να εγείρει σχετική προσφυγή. Σχετική αναφορά έγινε στην απόφαση της Ολομέλειας επί του σημείου τούτου στην υπόθεση *Phgini Papadopoulou v. C.B.C.* (1987) 3 C.L.R.1685 στις σελίδες 1690-1691. Προς υποστήριξη του ισχυρισμού τους αυτού, οι δικηγόροι των καθ' ων η αίτηση κατάθεσαν στο στάδιο των διευκρινίσεων τα διοριστήρια έγγραφα των αιτητών καθώς και τις αποδοχές διορισμού εκ μέρους τους, που σημειώθηκαν σαν τεκμήριο Χ(Α). Οι δικηγόροι των καθ' ων η αίτηση ανέφεραν πως 35 στην περίπτωση όλων των αιτητών υπήρχε η εξής σημείωση στη σχετική προσφορά διορισμού: "Στην κλίμακα της

θέσεώς σας δεν παραχωρούνται ειδικές προσαυξήσεις (special roofs)", την οποία η πλειοψηφία των αιτητών αποδέχτηκε ελεύθερα βουλήσει με την υπογραφή των διορισθίων εγγράφων στις διάφορες διευθυντικές θέσεις.

Ο δικηγόρος των αιτητών αντικρούοντας την πιο πάνω προδικαστική ένσταση ανέφερε πως οι καθ' ων η αίτηση πεπλανημένα και εσφαλμένα θεώρησαν στην προσαλλόμενη απόφαση τους ημερομηνίας 8/4/89, ανωτέρω, πως όλοι οι Διευθυντές και Τμηματάρχες αποδέχτηκαν διορισμό ο οποίος τους εξαιρούσε από το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων, γιατί, όσον αφορά τουλάχιστον τους αιτητές αρ. 1 Χαρίλαο Παπαδόπουλο και αρ. 9 Ανδρέα Κυριάκου, δεν υπήρξε αποδοχή εκ μέρους τους που να τους εξαιρεί από το θεσμό των ειδικών προσαυξήσεων. Επίσης πρόσθεσε πως οι αιτητές με την υπογραφή του διοριστηρίου εγγράφου απλώς αποδέχτηκαν πως οι ειδικές προσαυξήσεις είχαν καταργηθεί μετά το 1982 και για το μέλλον για τη θέση στην οποία προάχθηκαν και όχι αναδρομικά από 1/1/81, όπως πρόβλεπε η σχετική διευθέτηση, περίοδος για την οποία οι αιτητές διατήρησαν το έννομο συμφέρον τους.

Η δεύτερη προδικαστική ένσταση που προβλήθηκε από τους δικηγόρους των καθ' ων η αίτηση, αφορά στο θέμα της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου για εκδίκαση της παρούσας προσφυγής. Είναι ο ισχυρισμός των καθ' ων η αίτηση πως η παρούσα υπόθεση αφορά ουσιαστικά προσπάθεια εφαρμογής συλλογικής σύμβασης η οποία δεν εμπίπτει στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου και της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου και πως η επίδικη απόφαση δεν είναι εκτελεστή διοικητική πράξη. Σχετική αναφορά έγινε στην πρόσφατη απόφαση στην υπόθεση *Αλέκος Μεταξάς ν. Ρ.Ι.Κ.*, Υπ. Αρ. 451/87, ημερομηνίας 30/4/90, που δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί επίσημα, στο σχετικό απόσπασμα από τη σελίδα 10, καθώς και σε διάφορα έγγραφα της ένστασης με τα οποία, σύμφωνα με το δικηγόρο των καθ' ων η αίτηση, γίνεται φανερό πως οι απαιτήσεις των αιτητών βασίστηκαν στην επίκληση συλλογικής σύμβασης.

5 Ο δικηγόρος των αιτητών, απορρίπτοντας την πιο  
πάνω προδικαστική ένσταση, υποστήριξε πως η προσβαλ-  
λόμενη απόφαση πηγάζει από τον ίδιο το Νόμο και τους  
Κανονισμούς Περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου και  
10 πρόκειται για απόφαση που λήφθηκε από Νομικό Πρόσω-  
πο Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ) σύμφωνα με το άρθρο 122  
του Συντάγματος. Αιτιολογώντας τη θέση αυτή ο δικηγό-  
ρος των αιτητών ανέφερε πως το Ρ.Ι.Κ. έχει εξουσία σύμ-  
φωνα με τα άρθρα 10 και 12 του Κεφ. 300Α και τον Κανο-  
νισμό 16 τη Κ.Δ.Π. 166/66 να παραχωρεί προσαυξήσεις  
15 στους υπαλλήλους και η εξουσία αυτή υπόκειται σε αναθε-  
ωρητικό έλεγχο. Τα άρθρα 10 και 12 του Κεφ. 300Α προ-  
βλέπουν ότι:

15 "10. The Corporation shall appoint such servants as it  
may deem necessary for the discharge of its functions  
under this Law upon such terms and conditions of  
service as it may determine.

20 12. The Corporation may, with the approval of the  
Governor, make regulations generally relating to the  
conditions of service of servants of the Corporation and  
in particular, but without prejudice to the generality of  
the foregoing, may make regulations relating to -

25 (a) the appointment, promotion, dismissal, discipline,  
remuneration and leave of, and the security to be given  
by, such servants;

(b) appeals by such servants against dismissal or other  
disciplinary measures;

30 (c) the grant of pensions, gratuities and other retiring  
allowances to such servants and their dependants; and the  
grant of gratuities to the estates or dependants of  
deceased servants of the Corporation;

(d) the establishment and maintenance of medical  
benefit funds, superannuation funds or provident funds,  
and the contributions payable thereto and the benefits

receivable therefrom."

Σύμφωνα με το δικηγόρο των αιτητών, τέτοιοι Κανονισμοί εκδόθηκαν με την Κ.Δ.Π. 166/66 της οποίας ο Κανονισμός 16 δίδει εξουσία στο Διοικητικό Συμβούλιο του Ρ.Ι.Κ. να παραχωρεί προσαυξήσεις στους υπαλλήλους του 5  
 προνοώντας ότι: "Υπάλληλος όστις εξετέλεσε ικανώς, επιμελώς και πιστώς τα καθήκοντα του, είναι άξιος χορηγήσεως προσαυξήσεως." Επομένως, συνεχίζει, εφόσον τέτοια εξουσία παρέχεται από το Νόμο και τους 10  
 Κανονισμούς δεν τίθεται θέμα νέας έγκρισης του Υπουργικού Συμβουλίου ή έκδοσης νέων Κανονισμών. Επίσης πρόσθεσε πως η νομολογιακή αρχή, ότι μιά συλλογική σύμβαση δε δημιουργεί έννομα αποτελέσματα στη σφαίρα 15  
 του δημοσίου δικαίου εκτός αν οι πρόνοιες της ενσωματωθούν σε Κανονισμούς της αρμόδιας αρχής, επεκτάθηκε με την υπόθεση *Spyros Droushiotis v. C.B.C. (1984) 3 C.L.R. 546, 551-552* και συμπεριέλαβε και την περίπτωση 20  
 όπου το περιεχόμενο μιάς συλλογικής σύμβασης μετατρέπεται σε πρακτική της εν λόγω διοικητικής αρχής και είναι σύμφωνη με το νόμο και τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Επίσης σχετική αναφορά έκαμε στην υπόθεση *Lana De Parthogh v. C.B.C. (1984) 3 C.L.R. 635*, στη σελίδα 640 όπου ειπώθηκε ότι:

"The significance of a collective agreement lay in the field of industrial relations. It is of no consequence in public law, unless its content is made part of the Regulations or practice of an administrative authority (see, also, judgment in *Droussiotis v. C.B.C.*, given on March 30, 1984, not yet reported). In this case, neither of the two happened. All that the evidence before me suggests, is that respondents became parties to the collective agreement (see, exhibit 2)."

Στην παρούσα υπόθεση, ανάφερε ο δικηγόρος των αιτητών, η πιο πάνω αρχή εφαρμόζεται για το λόγο ότι η Συλλογική Σύμβαση ενσωματώθηκε στην πρακτική του 35  
 Ιδρύματος και υλοποιήθηκε για την πλειοψηφία των υπαλλήλων. Επίσης πρόσθεσε πως το ίδιο το Διοικητικό

5 Συμβούλιο του Ιδρύματος, μετά την υπογραφή της Συλλογικής Σύμβασης, ενέκρινε και επικύρωσε το περιεχόμενο της και το μετέτρεψε σε δική του απόφαση, ως εκ τούτου, θα πρέπει να απορριφθεί η προδικαστική ένσταση των καθ' ων η αίτηση ότι η προσφυγή δεν στρέφεται εναντίον εκτελεστικής διοικητικής πράξης.

10 Έχει νομολογιακά καθιερωθεί πως μιά συλλογική σύμβαση δε μπορεί από μόνη της να δημιουργήσει, τροποποιήσει ή καταργήσει οποιοδήποτε δικαίωμα, υποχρέωση ή οποιαδήποτε άλλη νομική σχέση στη σφαίρα του Δημοσίου Δικαίου. Η συλλογική σύμβαση και το περιεχόμενο της βρίσκονται έξω από τη σφαίρα του άρθρου 146.1 του Συντάγματος, εκτός αν το περιεχόμενο αυτό έχει ενσωματωθεί στους Κανονισμούς του δημοσίου οργάνου στο οποίο αυτή αφορά.

20 Στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Kontemeniotis v. C.B.C. (1982) 3 C.L.R. 1027*, όπου επίδικο θέμα ήταν η εφαρμογή όρων συλλογικής σύμβασης μεταξύ της Συντεχνίας των υπαλλήλων και του Ρ.Ι.Κ., το Δικαστήριο απορρίπτοντας την έφεση ανέφερε τα ακόλουθα σχετικά στις σελίδες 1032 και 1033:

25 "However, in our judgment, the provisions of a collective agreement lack the force of law in that, unless adopted as part of the regulations of a public body, they have no application in the domain of public law. The fact that, allegedly, provisions comparable to Article 8 of the collective agreement found expression in the Public Service Law - s.45(4) of Law 33/67 - and the Public Educational Service Law - s.36(3) of Law 10/69, carries the case of the appellant no further. They derive their force from the law that enacted them."

35 Στην απόφαση *Paphitis & Others v. R. (1983) 3 C.L.R. 255* στη σελίδα 257 αναφέρθηκαν τα εξής:

"That on principle and authority, a collective labour

agreement does not create rights at public law. The Constitution, the Statute Laws and Regulations made thereunder, are the only source for the genesis of rights in the domain of public law. Legislation is the province of the legislative assembly. At best, a collective agreement between Government and Unions of public officers, signifies, so far as Government is concerned, its intent to promote before the House of Representatives appropriate legislation to implement it. By itself, the agreement creates neither rights nor does it impose obligations in the field of public law. Any other construction of a collective agreement would violate the principle of separation of powers deeply embedded in our Constitution (see *Kontemeniotis v. C.B.C. (1982) 3 C.L.R. 1027, 1032*).

Στην απόφαση *Georghios Mavrommatis & Others v. The Land Consolidation Authority, etc. (1984) 3 C.L.R. 1006* στη σελίδα 1022 αναφέρθηκε ότι:

"A collective labour agreement does not create rights of public law. By itself, an agreement creates neither rights nor does it impose obligations in the field of public law ..... The applicants derive no right from the alleged collective agreement."

Στην απόφαση *Evangelou & Others v. C.B.C. (1985) 3 C.L.R. 1410*, όπου επίδικο θέμα ήταν η συνέπεια συλλογικής σύμβασης, αναδιάρθρωση της υπηρεσίας και τοποθέτηση των αιτητών σε νέα θέση επί διαφορετικής κλίμακας, ειπώθησαν τα εξής στη σελίδα 1422:

"It is common ground that the restructuring was based on a collective agreement between the Corporation through its management, on the one hand and the Trade Unions of C.B.C., namely EYRIK and SYTYRIK, on the other. Such agreement has not been embodied in any regulations made by the respondent Corporation in the manner provided by Law and, therefore, it has not acquired the force of Law."



5 It has been judicially pronounced by this Court in a series of cases that the provisions of a collective agreement lack the force of Law and unless adopted as part of the regulations of a public body they have no application in the domain of public Law."

Και στη σελίδα 1425:

10 "In my opinion the re-structuring which in effect amounts to a reformation of the service and a re-evaluation of the position of the employees, in a much wider sense than a mere appointment or promotion or any other change in the service, falls within the power envisaged by section 3 of Law 61/70. The only possible and legal way that this could be done was by means of regulations which eventually and necessarily should be  
15 approved by the Council of Ministers and should be published in the official Gazette, which are prerequisite conditions for their promulgation. The collective agree-  
20 ment is nothing more than the expression of the intention of the Corporation to proceed with the restructuring of the service and cannot by itself be a sufficient legal basis on which the re-structuring could be validly founded."

Στην απόφαση *Damianos & Another v. C.B.C. (1987) 3 C.L.R. 848*, στη σελίδα 853 ειπώθησαν τα εξής:

25 "Furthermore I cannot see how it would be possible in the circumstances for the applicants to claim any rights under the collective agreement. The question of collective agreements has been considered by the Courts on numerous instances in the past and if not embodied in any regulations as provided by law, they are considered  
30 as unenforceable and as not creating any rights at public law."

Ο δικηγόρος των αιτητών υποστήριξε στη γραπτή του αγόρευση πως οι καθ' ων η αίτηση είχαν εξουσία από το Νόμο και τους Κανονισμούς και πιο συγκεκριμένα, από

την Κ.Δ.Π. 166/66, Κανονισμός 16, να παραχωρούν προσαυξήσεις ή φιλοδωρήματα στους υπαλλήλους τους χωρίς να υπάρχει ανάγκη νέας έγκρισης του Υπουργικού Συμβουλίου ή έκδοσης νέων Κανονισμών.

Στο άρθρο 2 των πιο πάνω Κανονισμών, δίδεται ο ορισμός του όρου "προσαύξηση": " Προσαυξήσεις' σημαίνει την δια τινός καθωρισμένου ποσού προσαυξήσιν του μισθού υπαλλήλου, ήτις δυνατόν να χορηγηθή συμφώνως προς τους όρους διορισμού του τοιούτου υπαλλήλου μέχρις ότου ο μισθός του ανέλθη εις το ανώτατον όριον".

Δυνάμει του πιο πάνω ορισμού του όρου "προσαύξηση", είναι φανερό πως η προσαύξηση στην οποία αναφέρονται οι Κανονισμοί είναι αυτή που δίδεται δυνάμει "των όρων διορισμού του τοιούτου υπαλλήλου μέχρις ότου ο μισθός του ανέλθη εις το ανώτατον όριον." Τέτοια προσαύξηση είναι κατά τη γνώμη μου άσχετη προς οποιοσδήποτε άλλες προσαυξήσεις που δυνατό να συμφωνηθούν και να δοθούν στους υπαλλήλους κατόπιν συνολόγησης συλλογικής σύμβασης. Οι αιτητές με την προσφυγή τους αυτή αποπειράθηκαν να εξασφαλίσουν την εφαρμογή της Συλλογικής Σύμβασης ημερομηνίας 30/1/88 (Appendix 2 στην ένσταση). Αυτό φαίνεται και από την επιστολή του Γραμματέα της Συντεχνίας των αιτητών ΣΥ-ΔΠΠΟ προς το Διευθυντή Διοικήσεως και Οικονομικών (Appendix 3 στην ένσταση) και ιδιαίτερα την παράγραφο 3 αυτής, όπου αναφέρεται ότι:

"3. Αξίζει να τονισθεί και πάλι ότι το θέμα αυτό έχει εγερθεί από τη Συντεχνία μας από την πρώτη στιγμή που διαπιστώσαμε ότι η συλλογική σύμβαση η οποία επιτεύχθηκε στις 30.1.1988 δεν εφαρμόστηκε για το Διευθυντικό Προσωπικό όταν είχαν εφαρμοσθεί για το υπόλοιπο προσωπικό. Τούτο έγινε με επιστολή μας προς τον Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος, ημερομηνίας 30.7.1988." (οι υπογραμμίσεις δικές μου).

Υπέρ της πιο πάνω άποψης συνήγορεί επίσης και το

περιεχόμενο του Σημειώματος της ΣΥΔΠΠΡΟ ημερομηνίας 13/1/89 (Appendix 3(α) στην ένσταση) που αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι:

5 "1. Οι συλλογικές συμφωνίες με τις Συντεχνίες, χωρίς  
καμιά εξαίρεση, καλύπτουν όλο το προσωπικό του  
Ιδρύματος. Αυτή η γενική αρχή ισχύει και εφαρμόζεται  
τα τελευταία 30 χρόνια. Έτσι, όλα τα ωφελήματα που  
προκύπτουν από τις συλλογικές συμφωνίες, παραχω-  
10 ρούνται σε όλο το προσωπικό, συμπεριλαμβανομένου  
και του Διευθυντικού.

Παραδείγματα: Ο θεσμός των ειδικών προσαυξήσε-  
ων, Το Ταμείο Ευημερίας, Οι εκάστοτε μισθολογικές  
αυξήσεις, Ιατροφαρμακευτική Περίθαλψη, Άδειες και  
αργίες, κλπ. κλπ.

15 2. Η συμφωνία της 30.1.88 δεν εξαιρεί το Διευθυντι-  
κό προσωπικό.

3. Ένας από τους όρους της Συμφωνίας (παράγρα-  
φος 4) έχει ήδη εφαρμοσθεί κατά τρόπο που καλύπτει  
και το Διευθυντικό προσωπικό.

20 4. Εφ' όσον η Συμφωνία της 30.1.88, στο σύνολο  
της, καλύπτει όλο το προσωπικό, μένει να δούμε αν το  
Διευθυντικό προσωπικό ικανοποιεί τις προϋποθέσεις  
της παραγράφου 2(α) για τις ειδικές προσαυξήσεις. (οι  
υπογραμμίσεις δικές μου)

25 Η παράγραφος αυτή ορίζει ότι:

' Θα παραχωρηθεί μία προσαύξηση αναδρομικά από  
1/1/81 σ' αυτούς που θα έπαιρναν τέτοια προσαύξηση  
μέχρι 31/12/88 με βάση τα όσα ίσχυαν πριν από την κα-  
τάργηση των προσαυξήσεων.' "

30 Αλλά και από όλα τα επισνημμένα έγγραφα που πε-  
ριέχονται στο φάκελο της υπόθεσης, είναι προδήλο πως  
οι αιτητές διεκδικούσαν τα επίδικα αιτήματά τους υπό

τη συντεχνιακή τους μορφή μέσω της Συντεχνίας ΣΥΔΙ-ΠΡΟ.

Ο ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή, πως η Συλλογική Σύμβαση ενσωματώθηκε στην πρακτική του Ιδρύματος, δε μπορεί κατά την άποψή μου να ευσταθήσει για το λόγο ότι αν η παραχώρηση τέτοιων προσαυξήσεων καθίστατο πρακτική του Ιδρύματος, τότε δεν έπρεπε να υπάρξει και διακοπή της, όπως συνέβη στην υπό κρίση υπόθεση όπου οι ειδικές προσαυξήσεις καταργήθηκαν μετά την αναδιάρθρωση/αναδιοργάνωση του Ρ.Ι.Κ. μετά το 1982, αλλά έπρεπε να δίνονται με κάποια συνέπεια και διάρκεια στους υπαλλήλους. 5 10

Φρονώ πως η υπό εξέταση υπόθεση αφορά ζήτημα το οποίο δεν εμπίπτει εντός της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στα πλαίσια του άρθρου 146 του Συντάγματος, γιατί αφορά στην ερμηνεία και εφαρμογή των προνοιών συλλογικής σύμβασης η οποία δεν εμπίπτει στα πλαίσια του δημοσίου δικαίου αλλά του ιδιωτικού. Η προδικαστική ένσταση γίνεται δεκτή και για το λόγο αυτό δεν θα προχωρήσω στην εξέταση οποιουδήποτε άλλου λόγου ακύρωσης. 15 20

*Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.*